

Κυριακή των Μυροφόρων - Το μεγαλείο της προσφοράς των γυναικών - Ο δεύτερος Ευαγγελισμός

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Σήμερα, [Κυριακή των Μυροφόρων](#), η Εκκλησία τιμά τις μαθήτριες του Κυρίου, οι οποίες έζησαν πρώτες το θαύμα της Αναστάσεως. Πρόκειται για τις γυναίκες που ακολουθούσαν το Κύριο μαζί με τη Μητέρα Του, έμειναν μαζί Της κατά την ώρα του σωτηριώδους πάθους και φρόντισαν να αλείψουν με μύρα το σώμα Του.

Οι Μυροφόρες [γυναίκες](#) ενέπνευσαν πολλούς μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας, οι

οποίοι προέβαλαν την αφοσίωση και τη μαρτυρία τους ως πρότυπο για το ρόλο των γυναικών στη ζωή της Εκκλησίας.

Ήταν οι γυναίκες εκείνες που σε μια δύσκολη εποχή για το γυναικείο φύλλο (στην Ρωμαϊκή Εποχή οι γυναίκες θεωρούνταν *Res* δηλαδή πράγμα), ακολουθούσαν πιστά τον Χριστό και άκουσαν πολλά από την διδασκαλία του και είδαν πολλά από τα θαύματά του. Όταν ήρθε το πάθος του Κυρίου, σε αντίθεση με τους μαθητές (που εκτός του Ιωάννη οι άλλοι σκόρπισαν ή πρόδοσαν «Ιούδας» ή αρνήθηκαν «Πέτρος») αυτές έμειναν πιστές και ήταν παρούσες στις φρικτές ώρες στην πορεία προς το Γολγοθά καθώς και στη Σταύρωση και στη ταφή. Εκεί όμως που διέπρεψαν ήταν ότι αξιώθηκαν κάποιες από αυτές να δουν τον ίδιο τον Αναστημένο Χριστό και κάποιες άλλες τον Άγγελο όταν πήγαν να τον αλείψουν αρώματα στο τάφο σύμφωνα με τα Ιουδαϊκά έθιμα (γιατί έγιναν βιαστικά λόγω του Πάσχα που ακολουθούσε και δεν είχε αλειφθεί ο Χριστός όπως είχε προβλέψει και ο ίδιος στη γυναίκα που του άλειψε τα πόδια στο σπίτι του Φαρισαίου). Γιατί εμφανίστηκε ο Χριστός πρώτα στις μυροφόρες και όχι στους μαθητές; Ο Θεός ξέρει πού και γιατί επιλέγει να εμφανιστεί! Μία πιθανή απάντηση είναι γιατί οι Μυροφόρες θρήνησαν και πόνεσαν πολύ και θέλησε να τους δώσει πρώτες και την χαρά, όπως αναφέρει σε κείμενό του με τίτλο “Οι Μυροφόρες γυναίκες: Ζωντανά παραδείγματα Διακονίας και Ανάστασης” ο πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος – ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ.

Ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Ζιμπάμπε** κ. Σεραφείμ τονίζει μεταξύ άλλων σε κείμενό του με τίτλο “Κυριακή των Μυροφόρων: Το μεγαλείο του ρόλου της γυναίκας για μια καλύτερη κοινωνία”: **“Οι Γυναίκες γίνονται οι πρώτες που δίνουν μαρτυρία για την Ανάσταση του Χριστού.** Ιστορικά γνωρίζουμε πάλι ότι η μεγάλη εκείνη ανθρωπίνη μορφή, που εκπροσώπησε το ανθρωπινό γένος για την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, που οδήγησε στην εν Χριστώ σωτηρία όλους μας είναι πάλι γυναίκα. Είναι η Παναγία μας που απάντησε με ταπείνωση στην κλήση του Θεού «ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Έτσι **η θέση της γυναίκας μέσα στην Εκκλησία μας είναι σημαντική και μοναδική για την υπόθεση της σωτηρίας μας.** Ακόμη η θέση της γυναίκας είναι πολύ σημαντική για το **θεσμό της οικογένειας,** όπου με τις θυσίες της και την αγάπη της δημιουργείται μια υπεύθυνη οικογένεια που οδηγεί και στην υγιή ύπαρξη της τοπικής κοινωνίας και ακόμη στην πρόοδο ενός έθνους και ενός λαού”.

“Η Κυριακή των Μυροφόρων κρύβει μέσα της μιαν άλλη μεγαλύτερη γιορτή, την γιορτή ενός δεύτερου Ευαγγελισμού της Παναγίας• την γιορτή του Ευαγγελισμού της ως Μητέρας της καινής κτίσεως• ως Μητέρας των τέκνων της αναστάσεως”, όπως περιγράφει σε κείμενό του ο **Γεώργιος Ι. Μαντζαρίδης, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.**

με τίτλο “Κυριακή των Μυροφόρων. Ο Δεύτερος Ευαγγελισμός”, και προσθέτει ότι “η Παναγία (που είναι η άλλη Μαρία) ήταν παρούσα κα-τα τον σεισμό και την απομάκρυνση του λίθου από το μνήμα. Γι’ αυτήν πριν από όλους παρουσιάστηκε ο Άγγελος, άνοιξε τον τάφο του Χριστού και της απηύθυνε το άγγελμα της αναστάσεως του Υιού της. Αυτός είναι ο δεύτερος Ευαγγελισμός της από τον Άγγελο, ο οποίος ταυτίζεται από τον άγιο Γρηγόριο με τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, που την επισκέφτηκε κατά τον πρώτο Ευαγγελισμό της”.

Η Εκκλησία μας τιμά τις Πρεσβυτέρες - Τι έλεγε ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κυρός Χριστόδουλος

Ευλογία, θυσία, διακονία, ευθύνη

...Κατ’ αρχήν, πρέπει να πω πόσο μεγάλη ευλογία είναι για την Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας το γεγονός ότι έχει καθιε-ρώσει, μεταξύ των άλλων, και τον έγγαμο κλήρο, δηλαδή τους ιερείς οι οποίοι έχουν οικογένεια, εν αντιθέσει με την άτεγκτη ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ή οποία στο σημείο αυτό ακολουθεί μίαν άλλη οδό.

Σε όλα της τα ζητήματα, άλλα και σ’ αυτό, ή Αγία “Ορθόδοξη Εκκλησία μας αποδει-κνύεται πολύ πιο ανθρώπινη, πολύ πιο ζεστή, πολύ πιο κοντά στον άνθρωπο και στις ανάγκες του, και, επαναλαμβάνω ότι θεωρώ πώς αυτά είναι πολύ μεγάλη ευλογία, να έχουμε ιερείς εγγάμους, πού αποτελούν την πλει-ονότητα των ιερέων μας, ιερείς οι οποίοι ζουν το μυστήριο της ιερωσύνης ταυτό-χρονα με τη θαλπωρή

της οικογενειακής εστίας και της οικογενειακής αγάπης. Θέλω να πιστεύω ότι, αν δεν ήσαν έτσι τα πράγματα, ή Εκκλησία θα ήταν κάπως απομακρυσμένη από τα προβλήματα του συγχρόνου ανθρώπου, και τούτο γιατί μέσα στην οικογένεια βιώνεται ή πληρότη-τα των ανθρωπίνων αναγκών, αλλά και των ιερών και αγίων λύσεων στις ανάγκες αυτές καί στα προβλήματα των ανθρώπων.

“Όσον άφορα στο έργο μας πρέπει να τονίσει κανείς τέσσερις λέξεις-κλειδιά. Οι λέξεις αυτές είναι: πρώτον ευλογία, δεύτερον θυσία, τρίτον διακονία και τέταρτον ευθύνη.

Πρώτα απ’ όλα να τονίσουμε την **ευλογία**. Γνωρίζω πολύ καλά ότι όλοι ξέρουμε ότι το να είναι κανένας ιερέας, αυτό δεν είναι αποτέλεσμα δικής του προσ-πάθειας, αλλά είναι επιλογή και εκλογή του Θεού. «Ούχ ύμεις με έξελέξασθε», είπεν ό Κύριος στους δώδεκα μαθητές Του, «άλλ’ εγώ έξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου». Και είναι γνωστό επίσης και το «ούχέαν τω τις λαμβάνει την τιμήν, άλλα ό καλούμενος υπό τον Θεού, καθάπερ και ό Ααρών». Ή συνειδητοποίηση, επομένως, του γεγονότος και της αληθείας ότι πρό-κειται για μία κλίση-κλήση (με γιώτα και με ήτα), μία κλίση-κλήση, ή οποία απορ-ρέει από την επιλογή του Θεού για μας, συνιστά πραγματικά μια υψηλή τιμή, ή οποία είναι ευλογία. Και αυτό δεν πρέπει ποτέ να το λησμονούν ούτε οι ιερείς μας και οι αρχιερείς μας, ούτε οι οικογένειες των ιερέων μας, πού μετέχουν σ’ αυτήν την ευλογία. Και αυτό είναι πηγή και έμπνευσης και δύναμης κα-θημερινής...

Η δεύτερη λέξη -κλειδί είναι η **θυσία**. Η θυσία είναι σύμφυτη με την ιερατική αποστολή. Και βεβαίως ή πρεσβυτέρα, ως σύζυγος και μητέρα μέσα στο σπίτι, έχει επιπλέον θυσίες να υποστεί, δεδομένου ότι ναι μεν συμμετέχει κατά κάποιον τρό-πον στην αποστολή του ιερέως στον κόσμο και στην κοινωνία, αλλά ωστόσο έχει και τα ιδικά της επιπλέον προβλή-ματα ως σύζυγος και μητέρα.

Κατ’ αρχήν, στη σημερινή εποχή δεν είναι τόσο εύκολο να είναι κάποια γυναί-κα σύζυγος ιερέως. Εάν οι ιερείς μας, εις την εποχήν μας και πάντοτε, έφερναν τον ονειδισμό του Χρίστου, το ίδιο ισχύει, τηρουμένων των αναλογιών, και για την σύζυγο του ιερέως και για τα παιδιά του.

Πρέπει να στηρίζουμε τις **ιερατικές οικογένειες**, για να μπορέσουν αυτόν τον σταυρόν μιας τέτοιας θυσίας να τον φέρουν, πάντοτε βεβαίως με την λογικήν της ευλογίας, με την οποίαν αρχίσαμε προηγουμένως την παράθεσιν αυτών των σκέψεων μας. Τα προβλήματα της ιερα-τικής οικογένειας ίσως να μην είναι ευ-ρέως γνωστά, αλλά ωστόσο υπάρχουν, εί-ναι προβλήματα τα οποία τα κλείνει μέσα της ή κάθε οικογένεια, ή κάθε ιερατική οικογένεια, κι είναι προβλήματα, όμως, τα όποια έχομε όλοι καθήκον και υπο-χρέωση να τα προσεγγίσουμε, για να

δώ-σουμε ένα χέρι βοηθείας στην αντιμετώπιση των...

Ἡ τρίτη λέξη είναι ἡ **διακονία**. Ἡ δια-κονία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίληψη ποὺ ἔχουμε καὶ ἔχουμε διδαχθεῖ νὰ ἔχουμε, ὅτι εἴμαστε μιμητὲς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτὸν λύτρον ἀντὶ πολλῶν, λύτρον ὑπὲρ τοῦ κόσμου». Ἡ διακονία, ἡ ἐννοια τῆς δια-κονίας εἶναι σύμφυτη με τὴν ἐννοια τῆς ιερωσύνης καὶ προϋποθέτει, βεβαίως, μεγάλα ἀποθέματα ἀγάπης μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ ιερέως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πρεσβυτέρας, τῆς συζύγου τοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ διακονία εἶναι πού ἐπεκτείνεται καὶ ἀγκαλιάζει ὅλον τὸν ἄνθρωπο ὡς ψυχοσωματικὴ οὐτότητα...

Καὶ τέλος ἡ λέξη **ευθύνη**, ἡ τέταρτη λέξη, εἶναι καὶ αὕτη ἡ ὁποία προσιδιάζει στοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ στοὺς ἱερεῖς καὶ στὶς πρεσβυτέρους. Τὸ νὰ ζεῖ κανεὶς με ευθύνη, με υπευθυνότητα, με συνείδηση μιᾶς υψηλῆς ἀποστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει νὰ ἐπιτελέσει μέσα στὸν κόσμον, καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶναι μοναδικό. Εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον τὸ βιώνουμε περισσότερο καὶ ὀλιγώτερον μποροῦμε νὰ το περιγράψουμε. Τί σημαίνει νὰ ζεῖ κανένας με ευθύνη; Σημαίνει ἀκριβῶς νὰ ζεῖ καθεὺνας με τὴν αἴσθηση καὶ τῆς προσφορᾶς μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνταμοιβῆς γιὰ αὐτὸ τὸ ὁποῖον προσ-φέρει στὸ κοινωνικὸ σύνολο.

Απόσπασμα ομιλίας τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Χριστοδούλου – ἀπὸ τὴν Σύναξη Πρεσβυτέρων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

